

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého rozšířeného senátu)

7. září 2022*

„Energetika – Vnitřní trh s elektřinou – Nařízení (EU) 2019/942 – Rozhodnutí odvolacího senátu ACER – Žaloba na neplatnost – Akt, který nelze napadnout žalobou – Nepřípustnost – Pravomoc ACER – Článek 8 nařízení (ES) č. 713/2009 – Článek 6 odst. 10 nařízení 2019/942 – Článek 9 odst. 12 nařízení (EU) 2015/1222 – Použitelné právo – Nařízení (EU) 2019/943“

Ve věci T-631/19,

Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA), se sídlem v Bonnu (Německo), zastoupená H. Hallerem, N. Gremmingerem, L. Reiser, V. Vacha a C. Dietz-Polte, advokáty,

žalobkyně,

proti

Agentuře Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER), zastoupené P. Martinetem a E. Tremmelem, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát),

ve složení V. Tomljenović, předsedkyně, V. Kreuschitz, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl (zpravodajka) a I. Nömm, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Jund, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména:

- k žalobě, došlé kanceláři Tribunálu dne 21. září 2019,
- k žalobní odpovědi, replice a duplice, došlým kanceláři Tribunálu dne 16. prosince 2019, 30. ledna 2020 a 14. dubna 2020,
- k rozhodnutí Tribunálu na návrh jeho druhého senátu předat věc rozšířenému senátu podle článku 28 jednacího řádu Tribunálu,

* Jednací jazyk: němčina.

- k rozhodnutí Tribunálu (druhého rozšířeného senátu) položit na návrh soudkyně zpravodajky v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu písemné otázky účastníkům řízení, na které tito účastníci odpověděli ve stanovených lhůtách,
- k rozhodnutí předsedy Tribunálu určit vzhledem k překážce na straně jednoho člena druhého rozšířeného senátu jiného soudce k doplnění soudního kolegia,

po jednání konaném dne 17. listopadu 2021,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou založenou na článku 263 SFEU se žalobkyně, Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA), domáhá částečného zrušení rozhodnutí Agentury Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER) č. 02/2019 ze dne 21. února 2019, týkajícího se návrhů provozovatelů přenosových soustav v regionech pro výpočet kapacity Core souvisejících se společnou regionální metodikou pro výpočet denní a vnitrodenní kapacity (dále jen „původní rozhodnutí“), a dále zrušení rozhodnutí odvolacího senátu ACER A-003-2019 ze dne 11. července 2019, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti původnímu rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí odvolacího senátu“).

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Nařízení Komise (EU) 2015/1222 ze dne 24. července 2015, kterým se stanoví rámcový pokyn pro přidělování kapacity a řízení přetížení (Úř. věst. 2015, L 197, s. 24), stanoví řadu požadavků týkajících se přidělování kapacity mezi zónami a řízení přetížení na denních a vnitrodenních trzích v odvětví elektřiny. Tyto požadavky zahrnují mj. určení společné metodiky koordinovaného výpočtu kapacity (dále jen „CCM“) v každém z regionů pro výpočet kapacity (dále jen „CCR“) v souladu s ustanoveními hlavy II kapitoly 1 oddílu 3 nařízení 2015/1222, nadepsaného „Metodiky výpočtu kapacity“. Uvedený oddíl obsahuje články 20 až 26, přičemž článek 20 stanoví pravidla týkající se „zavedení metodiky výpočtu kapacity založené na fyzikálních tocích“.
- 3 V souladu s čl. 9 odst. 1 a čl. 20 odst. 2 nařízení 2015/1222 jsou provozovatelé přenosových soustav (dále jen „PPS“) každé CCR povinni přijmout návrh CCM pro své CCR a předložit jej dotčeným vnitrostátním regulačním orgánům (dále jen „VRO“) ke schválení.
- 4 Podle čl. 9 odst. 10 a 12 nařízení 2015/1222 se dotyčné VRO následně na žádost PPS pokusí dosáhnout dohody a přijmout rozhodnutí o návrhu CCM pocházejícím od PPS nebo jimi pozměněném. Podle čl. 9 odst. 11 a 12 nařízení platí, že nedosáhnou-li dotyčné VRO takové dohody, rozhodne ACER o návrhu CCM pocházejícím od PPS nebo jimi pozměněném v souladu s čl. 6 odst. 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/942 ze dne 5. června 2019, kterým se zřizuje Agentura Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (Úř. věst. 2019, L 158, s. 22), dříve čl. 8 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 713/2009 ze dne 13. července 2009, kterým se zřizuje Agentura pro spolupráci energetických regulačních orgánů (Úř. věst. 2009, L 211, s. 1).

- 5 V projednávané věci předložili PPS CCR Core (zahrnujícího Belgie, Českou republiku, Německo, Francii, Chorvatsko, Lucembursko, Maďarsko, Nizozemsko, Rakousko, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko) na základě čl. 9 odst. 7 a čl. 20 odst. 2 nařízení 2015/1222 VRO uvedené CCR ke schválení dva návrhy, týkající se regionálních projektů denní a vnitrodenní CCM, které byly vyhotoveny v souladu s uvedeným nařízením.
- 6 Dne 9. března 2018 vznesly VRO CCR Core na základě čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 dva požadavky na změny, týkající se obou návrhů.
- 7 Dne 4. června 2018 předali PPS v souladu s čl. 9 odst. 12 první větou nařízení č. 2015/1222 VRO CCR Core pozměněnou verzi obou návrhů CCM (dále jen, společně, „oba pozměněné návrhy CCM“). Poslední z dotčených VRO je obdržel dne 19. června 2018.
- 8 Dopisy ze dne 20. července a 21. srpna 2018 předsednictví regionálního fóra regulačních orgánů CCR Core (dále jen „CERRF“) jménem všech VRO uvedeného regionu v podstatě informovalo ACER, že tyto nedospěly k jednomyslné dohodě podle čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 o schválení obou pozměněných návrhů CCM, o tom, že ACER bude požádána o prodloužení lhůty dvou měsíců, které měly k dispozici pro rozhodnutí, ani k dohodě o tom, že ACER bude požádána, aby o obou pozměněných návrzích rozhodla sama.
- 9 Dne 18. září 2018 VRO CCR Core předaly ACER „neoficiální dokument všech [VRO] v [CCR] Core o regionálním projektu PPS [CCR] Core ohledně [obou pozměněných návrhů CCM]“ (dále jen „dokument ze dne 18. září 2018“), aby jí v souladu se sdělením předsedy CERRF uvedeným v bodě 8 výše informovaly o svých společných a rozdílných postojích. V této souvislosti zejména uvedly, že oba pozměněné návrhy CCM nezohledňují všechny požadavky VRO na změny, že uvedené návrhy nejsou dostatečně podrobné nebo zcela v souladu s nařízením 2015/1222 a že v nich chybí jasné, transparentní a harmonizované definice, jakož i stanovené a odůvodněné prahové a jiné hodnoty. Dodaly, že z 29 různých bodů, které oba pozměněné návrhy CCM obsahovaly, bylo 19 VRO schváleno a tyto doporučovaly ACER, aby je zohlednila, na rozdíl od zbylých 10.
- 10 Podle čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 byla ACER v případě absence dohody VRO CCR Core ohledně obou pozměněných návrhů CCM povinna o uvedených návrzích v souladu s čl. 8 odst. 1 nařízení č. 713/2009 rozhodnout.
- 11 V návaznosti na veřejnou konzultaci zahájenou k oběma pozměněným návrhům CCM a ve spolupráci se všemi dotčenými VRO a PPS přijala ACER na základě čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 původní rozhodnutí. Uvedeným rozhodnutím přijala denní a vnitrodenní CCM CCR Core uvedené v jeho přílohách I a II.
- 12 Dne 23. dubna 2019 podala žalobkyně na základě článku 19 nařízení č. 713/2009 k odvolacímu senátu ACER (dále jen „odvolací senát“) odvolání proti původnímu rozhodnutí.
- 13 Toto odvolání odvolací senát zamítl jako neopodstatněné.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil ustanovení původního rozhodnutí, jejichž seznam je uveden níže, jakož i rozhodnutí odvolacího senátu v rozsahu, v němž se jich týká:
    - čl. 5 odst. 5 až 9 přílohy I,
    - čl. 10 odst. 4 druhá polovina věty a čl. 10 odst. 5 přílohy I,
    - čl. 16 odst. 2 druhá věta a čl. 16 odst. 3 písm. d) bod vii) přílohy I,
    - čl. 5 odst. 5 až 9 přílohy II,
    - čl. 17 odst. 3 písm. d) bod vii) přílohy II,
    - všechna ustanovení příloh I a II, která výslovně odkazují na výše uvedená ustanovení,
  - podpůrně, zrušil původní rozhodnutí a rozhodnutí odvolacího senátu v plném rozsahu,
  - uložil ACER náhradu nákladů řízení.
- 15 ACER navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zčásti odmítl a ve zbývající části zamítl,
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

- 16 ACER navrhuje žalobu odmítnout jako částečně nepřijatelnou v rozsahu, v němž směřuje proti původnímu rozhodnutí.
- 17 Zaprvé v podstatě tvrdí, že s ohledem na pravomoc odvolacího senátu přezkoumávat taková rozhodnutí, jako je původní rozhodnutí, která sama přijala, a na pravidlo vyčerpání interních možností odvolání použitelné na neprivilégované žalobce, jakým je žalobkyně, může být předmětem žaloby na neplatnost pouze rozhodnutí odvolacího senátu. Zadruhé vzhledem k tomu, že lhůta dvou měsíců pro podání žaloby na neplatnost původního rozhodnutí na základě článku 263 SFEU v okamžiku podání projednávané žaloby již uplynula, je tato žaloba v každém případě opožděná, a v důsledku toho zjevně nepřijatelná.
- 18 Žalobkyně argumenty ACER zpochybňuje. Zaprvé tvrdí, že požadavek účinné soudní ochrany znamená, že předmětem soudního přezkumu může být rozhodnutí odvolacího senátu i původní rozhodnutí. Zadruhé žalobkyně zpochybňuje, že by lhůta pro podání žaloby na neplatnost původního rozhodnutí uplynula, jelikož před podáním žaloby k soudům Evropské unie byla povinna vyčerpat interní možnost odvolání k odvolacímu senátu.

- 19 Nejprve je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 14 výše, návrhová žádání žalobkyně směřují ke zrušení původního rozhodnutí i rozhodnutí odvolacího senátu.
- 20 Dále je třeba poznamenat, že, zaprvé, žalobkyně je jakožto VRO Spolkové republiky Německo právnickou osobou ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Pokud jde přitom o žaloby podávané těmito osobami, čl. 263 pátý pododstavec SFEU upřesňuje, že „akty zřizující instituce a jiné subjekty Unie mohou stanovit zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob podávaných fyzickými nebo právnickými osobami proti aktům těchto institucí a jiných subjektů, které vůči nim mají právní účinky“.
- 21 Zadruhé podle ustálené judikatury se u procesních pravidel má obecně za to, že jsou použitelné ke dni, kdy tato pravidla vstoupí v platnost (viz rozsudek ze dne 26. března 2015, Komise v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, bod 33 a citovaná judikatura).
- 22 Pokud jde v projednávané věci o unijní instituci příslušnou v odvětví energetiky, je třeba odkázat na nařízení 2019/942, které nahradilo nařízení č. 713/2009 a vstoupilo v souladu se svým článkem 47 v platnost dne 4. července 2019, tedy před podáním projednávané žaloby (21. září 2019) v období mezi přijetím původního rozhodnutí (21. února 2019) a přijetím rozhodnutí odvolacího senátu (11. července 2019). Dané nařízení stanoví zejména vnitřní pravidla fungování ACER a její procesní pravidla.
- 23 Vzhledem k tomu, že nařízení 2019/942 neobsahuje žádnou výjimku z přechodného právního pravidla uvedeného v bodě 21 výše, je třeba mít přitom za to, že k okamžiku podání projednávané žaloby, k němuž musí být posuzována její přípustnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2016, Whirlpool Europe v. Komise, T-118/13, EU:T:2016:365, bod 49, a usnesení ze dne 21. listopadu 2019, ZW v. EIB, T-727/18, nezveřejněné, EU:T:2019:809, bod 27 a citovaná judikatura), byla procesními pravidly použitelnými pro určení její přípustnosti pravidla stanovená v uvedeném nařízení.
- 24 Zatřetí, pokud jde o podmínky podání žaloby na neplatnost původního rozhodnutí i rozhodnutí odvolacího senátu k Soudnímu dvoru Evropské unie, z čl. 28 odst. 1 a článku 29 nařízení 2019/942 vykládaných ve světle bodu 34 jeho odůvodnění vyplývá, že fyzické a právnické osoby, které chtějí napadnout rozhodnutí ACER, jehož jsou adresáty nebo které se jich osobně a bezprostředně dotýká, se mohou obrátit na odvolací senát, a že pokud je jim taková možnost poskytnuta, jsou oprávněny před Tribunálem napadnout toliko rozhodnutí uvedeného senátu.
- 25 A konečně článek 29 nařízení č. 2019/942 upřesňuje, že „žaloby na zrušení rozhodnutí vydaného ACER podle tohoto nařízení [...] mohou být u Soudního dvora [Evropské unie] podány pouze poté, co byla vyčerpána možnost odvolacího řízení uvedeného v článku 28 [nařízení]“.
- 26 Článek 28 odst. 1 a článek 29 nařízení 2019/942 vykládané ve světle bodu 34 jeho odůvodnění stanoví zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob na neplatnost ve smyslu čl. 263 pátého pododstavce SFEU, které byly přijaty unijním normotvůrcem v legislativním aktu zřizujícím ACER, tj. v uvedeném nařízení. Samotná povaha vyčerpání možnosti odvolacího řízení uvedeného v článku 28 nařízení 2019/942, na které výslovně odkazuje článek 29 nařízení, tudíž znamená, že unijní soud provede, je-li to třeba, pouze ověření konečného výsledku interního odvolacího řízení, tj. přezkum rozhodnutí přijatého po vyčerpání této možnosti, tedy rozhodnutí odvolacího senátu (obdobně viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Heli-Flight v. EASA, C-61/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:59, body 81 a 82).

- 27 Žalobu na zrušení rozhodnutí přijatého ACER lze tedy v případě interního odvolání proti tomuto rozhodnutí považovat za přípustnou pouze v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí odvolacího senátu, kterým bylo toto interní odvolání zamítnuto (obdobně viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Heli-Flight v. EASA, C-61/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:59, bod 84) nebo kterým bylo případně potvrzeno původní rozhodnutí. To má za následek, že žalobní důvody a argumenty projednávané žaloby, které jsou založeny na vadách vlastních původnímu rozhodnutí a které nelze vykládat tak, že směřují rovněž proti rozhodnutí odvolacího senátu, musí být odmítnuty jako irelevantní, jelikož unijní soud rozhoduje pouze o legalitě posledně uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Heli-Flight v. EASA, T-102/13, EU:T:2014:1064, bod 32).
- 28 V projednávané věci žalobkyně v bodě 84 žalobního návrhu uvedla, že žaloba směřuje proti původnímu rozhodnutí ve formě, jakou mělo po rozhodnutí odvolacího senátu. V rozsahu, v němž toto posledně uvedené rozhodnutí spočívá na důvodech uvedených v původním rozhodnutí, nebo dokonce uvedené důvody implicitně nebo výslovně potvrzuje, je třeba všechny žalobní důvody a argumenty uvedené žaloby, které směřují proti těmto důvodům, považovat za plně relevantní pro účely přezkumu legality rozhodnutí odvolacího senátu, a tudíž pro podporu návrhu na zrušení v rozsahu, v němž směřuje proti posledně uvedenému rozhodnutí, jelikož uvedený návrh je jediný přípustný. Naproti tomu návrh na zrušení v rozsahu, v němž směřuje proti původnímu rozhodnutí, musí být odmítnut jako nepřípustný.

K věci samé

- 29 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje v podstatě šest důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 9 odst. 7 a 12 nařízení 2015/1222, jelikož ACER překročila své pravomoci. Druhý žalobní důvod vychází v podstatě z nesprávného právního posouzení při určení použitelného práva, jelikož odvolací senát měl souhlasit s přezkumem legality původního rozhodnutí s ohledem na články 14 až 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/943 ze dne 5. června 2019 o vnitřním trhu s elektřinou (Úř. věst. 2019, L 158, s. 54). Třetí žalobní důvod vychází z několika porušení nařízení 2019/943. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení nařízení 2015/1222. Pátý žalobní důvod vychází z porušení zásady proporcionality. Šestý žalobní důvod vychází z porušení zásady nediskriminace.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 9 odst. 7 a 12 nařízení 2015/1222, jelikož ACER překročila své pravomoci

- 30 Žalobkyně tvrdí, že ACER přijetím původního rozhodnutí překročila své pravomoci. V tomto ohledu zaprvé tvrdí, že podle čl. 9 odst. 7 a 12 nařízení 2015/1222 je pravomoc ACER podřízenou a podpůrnou pravomocí, neboť tato ji nabyla pouze z důvodu, že se VRO nedohodly na přijetí rozhodnutí o obou pozmeněných návrzích CCM, a toliko v daném v rozsahu. Žalobkyně zdůrazňuje, že jiná jazyková znění čl. 9 odst. 12 nařízení č. 2015/1222, jako je například anglická verze, jsou formulována otevřeněji než německá verze, na kterou odkazuje ACER. Zadruhé je cílem právní úpravy podle žalobkyně dosáhnout společných CCM, což neznamená, že by ACER mohla opomíjet dosažené částečné dohody a požadavky formulované na úrovni VRO. ACER by tak měla zohledňovat případné částečné dohody mezi VRO a rozhodovat pouze o zbývajících sporných bodech mezi nimi. Zatřetí žalobkyně vysvětluje, že v dopise ze dne 20. července 2018 VRO formálně informovaly ACER o tom, že nedospěly k úplné dohodě o některých klíčových prvcích obou pozmeněných návrhů CCM a že jí později sdělí více podrobností k diskuzím, které mezi sebou vedly ohledně těchto prvků a některých dalších otázek, což následně učinily

v dokumentu ze dne 18. září 2018. V okamžiku, kdy ACER uvedený dopis obdržela, již tedy znala všechna stanoviska VRO a k rozhodnutí jí bylo předloženo pouze deset bodů, konkrétně specifikovaných v uvedeném dokumentu. ACER tedy v původním rozhodnutí chybně rozhodla rovněž o otázkách, které jí, jak vyplývá z dokumentu ze dne 18. září 2018, nebyly předloženy k rozhodnutí. Začtvrté žalobkyně zdůrazňuje, že původní rozhodnutí porušuje zásadu subsidiarity, podle níž musí všechny unijní orgány obecně jednat se zdrženlivostí v rámci pravomocí, které jsou jim svěřeny, a ACER zejména nesmí opomíjet dosažené částečné dohody a požadavky formulované na úrovni VRO.

- 31 ACER argumenty žalobkyně zpochybňuje a navrhuje zamítnutí prvního žalobního důvodu. Podle ní odvolací senát ve svém rozhodnutí správně konstatoval, že měla pravomoc přijmout původní rozhodnutí, a jednala tak v mezích svých pravomocí.
- 32 V projednávané věci je třeba v souladu s určením přípustnosti žaloby a užitečnosti žalobních důvodů vznesených na její podporu provedeným v bodě 28 výše ověřit, zda se odvolací senát dopustil nesprávného právního posouzení tím, že ve svém rozhodnutí nekonstatoval, že ACER přijetím původního rozhodnutí překročila meze své pravomoci, jak žalobkyně uvedla na podporu odvolání, které mu předložila.
- 33 V tomto ohledu z judikatury týkající se pravidel upravujících pravomoc orgánů, institucí a jiných unijních subjektů vyplývá, že ustanovení, které je právním základem aktu a opravňuje unijní orgán k jeho přijetí, musí být platné v okamžiku přijetí aktu (viz rozsudky ze dne 26. března 2015, Komise v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, bod 34 a citovaná judikatura, a ze dne 3. února 2011, Cantiere navale De Poli v. Komise, T-584/08, EU:T:2011:26, bod 33 a citovaná judikatura).
- 34 V okamžiku přijetí rozhodnutí odvolacího senátu, které je jediným aktem, jehož legalitu může žalobkyně v rámci projednávané žaloby zpochybnit (viz bod 28 výše), tedy 11. července 2019, bylo již nařízení 2019/942 platné a použitelné a nahradilo nařízení č. 713/2009, které bylo použitelné před ním (viz bod 22 výše). Mimoto bylo platné a použitelné rovněž nařízení 2015/1222, konkrétně v souladu se svým článkem 84 od 14. srpna 2015, tedy dvacátého dne po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*, k němuž došlo dne 25. července 2015. Článek 6 odst. 10 nařízení 2019/942, dříve článek 8 nařízení č. 713/2009, a čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 přitom ACER opravňovaly, aby ve lhůtě šesti měsíců rozhodovala nebo přijímala individuální rozhodnutí o otázkách nebo problémech regulace s dopadem na přeshraniční obchod nebo na bezpečnost přeshraniční sítě, které spadají do pravomoci VRO, jako je například přijetí denních a vnitrodenních CCM každého CCR v případě, že by příslušné VRO nedospěly k dohodě ve lhůtě, která jim k tomu byla určena, nebo kdyby jí tyto VRO předložily společnou žádost v tomto smyslu. Ke dni přijetí rozhodnutí odvolacího senátu mohla pouze tato ustanovení poskytovat právní základ uvedenému rozhodnutí.
- 35 Přezkum tohoto žalobního důvodu tak vyžaduje provedení výkladu čl. 6 odst. 10 nařízení 2019/942, dříve článku 8 nařízení č. 713/2009, a čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 za účelem ověření, zda tato ustanovení mohla založit pravomoc ACER přijmout s konečnou platností denní a vnitrodenní CCM CCR Core, tak jak jsou uvedeny v přílohách I a II rozhodnutí odvolacího senátu.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí [viz rozsudky ze dne 11. července 2018, COBRA,

C-192/17, EU:C:2018:554, bod 29 a citovaná judikatura, a ze dne 28. ledna 2020, Komise v. Itálie (Směrnice o postupu proti opožděným platbám), C-122/18, EU:C:2020:41, bod 39 a citovaná judikatura].

- 37 V projednávané věci předložili PPS CCR Core, tak jak k tomu byli povinni na základě čl. 9 odst. 1, čl. 9 odst. 7 písm. a), jakož i čl. 20 odst. 2 nařízení 2015/1222, všem VRO uvedeného CCR ke schválení návrhy denní a vnitrodenní CCM pro daný CCR. Podle čl. 9 odst. 10 nařízení 2015/1222 musely VRO rozhodnout o těchto návrzích do šesti měsíců od jejich obdržení posledním dotčeným VRO. Nicméně vzhledem k tomu, že uvedené VRO požádaly o změnu návrhů dotčených CCM, načež jim PPS předložili ke schválení oba pozměněné návrhy denní a vnitrodenní CCM, disponovaly tyto orgány na základě čl. 9 odst. 12 uvedeného nařízení pro rozhodnutí o uvedených pozměněných návrzích dodatečnou lhůtou dvou měsíců od jejich předložení. Je přitom nesporné, že VRO CCR Core nebyly schopny dosáhnout v takto stanovené lhůtě dohody o pozměněných návrzích, o čemž byla ACER informována dopisy předsednictví CERRF ze dne 20. července a 21. srpna 2018.
- 38 Jak tedy právem tvrdí ACER, její pravomoc rozhodnout nebo přijmout konečné rozhodnutí o obou pozměněných návrzích spočívala v projednávané věci v okolnosti uvedené v čl. 6 odst. 10 nařízení 2019/942 a v čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222, a sice že VRO CCR Core nedospěly k dohodě o uvedených návrzích ve stanovené lhůtě dvou měsíců.
- 39 Přitom zaprvé ze znění článku 6 nařízení 2019/942, dříve článku 8 nařízení č. 713/2009, a článku 9 nařízení 2015/1222 nevyplývá, že by v rámci výkonu takové pravomoci a nad rámec povinnosti konzultovat dotčené VRO a PPS ve fázi přípravy svého rozhodnutí, která jí příslušela podle čl. 6 odst. 11 nařízení 2019/942, byla ACER vázána připomínkami, které jí předali. Z uvedených ustanovení zejména nevyplývá, že by pravomoc ACER byla omezena pouze na aspekty, ohledně kterých se VRO nepodařilo dosáhnout dohody. Naopak čl. 6 odst. 10 nařízení 2019/942, dříve čl. 8 odst. 1 nařízení č. 713/2009, a čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222, hovoří o „regulačních otázkách“ nebo „věci“, které původně spadaly do pravomoci VRO, načež se v důsledku absence dohody mezi nimi přesunuly do pravomoci ACER jako nedělitelný celek, o němž mají VRO a následně ACER rozhodovat, aniž je mezi nimi jakkoli rozlišováno. S ohledem na jejich formulaci musí být článek 6 nařízení 2019/942, dříve článek 8 nařízení č. 713/2009, a článek 9 nařízení 2015/1222 vykládány v tom smyslu, že pokud příslušné VRO nedospějí k dohodě o všech aspektech regulačního problému, který jim byl předložen, ve lhůtě k tomu stanovené, je ACER oprávněna o tomto problému rozhodnout sama, aniž se její pravomoc omezí pouze na otázky nebo konkrétní aspekty, ohledně nichž nedošlo mezi uvedenými VRO ke shodě.
- 40 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem žalobkyně, že znění anglické verze čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222, který stanoví, že ACER je oprávněna rozhodovat o návrzích PPS „*[w]here the competent regulatory authorities have not been able to reach an agreement*“ (tehdy, když příslušné regulační orgány nebyly schopny dospět k dohodě), by mohlo vést k domněnce, že pravomoc ACER je omezena pouze na aspekty dotčeného regulačního problému, ohledně něhož se VRO nepodařilo dosáhnout dohody.
- 41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemůže formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva sloužit jako jediný základ pro jeho výklad ani jí nemůže být dána přednost před ostatními jazykovými verzemi. Ustanovení unijního práva musí být totiž vykládána a používána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech unijních jazycích (viz rozsudek ze dne 6. června 2018, Tarragó da Silveira, C-250/17, EU:C:2018:398, bod 20

a citovaná judikatura). Pokud se jednotlivé verze liší, musí být dané ustanovení vykládáno na základě celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (v tom smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 2016, *Ambisig*, C-46/15, EU:C:2016:530, bod 48 a citovaná judikatura).

- 42 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že znění anglické verze citované v bodě 40 výše nestanoví pravidlo, které by se podstatně lišilo od pravidla, které vyplývá z jiných jazykových verzí, například českého, německého nebo francouzského, které uvádějí, že ACER má pravomoc rozhodnout, že „pokud příslušné regulační orgány nedokážou [...] dosáhnout dohody“, „falls es den Regulierungsbehörden nicht gelingt, [...] eine Einigung [...] zu erzielen“ nebo „lorsque les autorités de régulation compétentes ne sont pas parvenues à un accord“. Formulace těchto jiných jazykových verzí přitom podporuje výklad tohoto ustanovení ve smyslu uvedeném v bodě 39 výše.
- 43 Zadruhé, tento doslovný výklad čl. 6 odst. 10 nařízení 2019/942, dříve článku 8 nařízení č. 713/2009, a čl. 9 odst. 12 nařízení 2015/1222 je podpořen kontextem a cíli sledovanými právní úpravou, jejíž jsou tato ustanovení součástí, jak byly objasněny přípravnými pracemi na této úpravě.
- 44 V tomto ohledu z důvodové zprávy k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje Agentura pro spolupráci energetických regulačních orgánů (COM/2007/0530 final), jež byl základem k nařízení č. 713/2009, vyplývá, že ustanovení v něm obsažená se opírala zejména o zjištění, že „přestože došlo k podstatnému rozvoji vnitřního trhu s energií, určitá regulační mezera zůstává v otázkách přeshraničních“ a že „prax[e, která] zpravidla vyžaduje pro dosažení shody souhlas 27 regulačních orgánů a více než 30 provozovatelů přenosových nebo přepravních soustav, nevede k dostatečným výsledkům“ a „ke skutečným rozhodnutím ohledně obtížných otázek, která je [...] třeba přijmout“. Z těchto důvodů bylo rozhodnuto o vytvoření „[a]gentur[y][, která by] doplňovala na evropské úrovni“ „regulační úkoly, které na vnitrostátní úrovni plní regulační orgány“, mimo jiné svěřením „individuální rozhodovací pravomoci“. Uvedené pravomoci měly být svěřeny ACER „s ohledem na řešení konkrétních přeshraničních otázek“, aby mohla mimo jiné „rozhodovat o regulačním režimu platném pro infrastrukturu na území více než jednoho členského státu“, jak bylo nakonec stanoveno v článku 8 nařízení č. 713/2009.
- 45 Kromě toho z důvodové zprávy k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje Agentura Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (COM/2016/0863 final), jež byl základem k nařízení 2019/942, vyplývá, že ustanovení obsažená v tomto návrhu měla mimo jiné umožnit „přizpůsobení regulačního dohledu regionálním trhům“. Zejména se pro nový vývoj na trhu nezdálo být vhodnější, aby „všechna nejdůležitější regulační rozhodnutí [byla] [...] přijímána národními regulačními orgány, a to i v případech, kdy je zapotřebí společné regionální[...] řešení“, a aby „regulační dohled [byl] [...] i nadále roztržštěný, což vede k riziku protichůdných rozhodnutí a zbytečných zdržení“. Z těchto důvodů se mělo za to, že „posílení pravomocí agentury ACER v těch přeshraničních otázkách, které vyžadují koordinovaná regionální rozhodnutí, by přispělo k rychlejšímu a účinnějšímu rozhodování o přeshraničních otázkách“, s poukazem na to, že „národní regulační orgány, které o těchto otázkách rozhodují většinovým hlasováním v rámci agentury ACER, by byly do tohoto procesu i nadále plně zapojeny“. Přidání „omezených pravomocí“ agentuře ACER bylo vnímáno v souladu se zásadou subsidiarity, jelikož k němu docházelo „v oblastech, kde roztržštěné rozhodování na vnitrostátní úrovni o otázkách s přeshraničním významem způsobuje potíže nebo nesrovnalosti na vnitřním trhu“. Mimoto bylo rozhodnuto, že je v souladu se zásadou proporcionality, jelikož „ACER získá nové povinnosti, a to zejména v rámci regionálního provozování energetické soustavy, aniž by v rámci regulací v oblasti energetiky došlo ke změně centrálního postavení [VRO]“. Právě v tomto rámci návrh nařízení ve své „kapitol[e] [I] [...] vymezoval řadu nových

úkolů pro agenturu ACER týkají[cích se] [...] dohledu nominovaných organizátorů trhu s elektřinou [...] [a] souvisejí[cích] se schvalováním metod a návrhu souvisejícího s přiměřeností výroby a rizikovou připraveností“. Tyto nové úkoly ACER byly formalizovány zejména v čl. 6 odst. 10 nařízení 2019/942.

- 46 Z důvodových zpráv k těmto návrhům nařízení vyplývá jasná vůle unijního normotvůrce učinit přijímání obtížných, avšak nezbytných rozhodnutí o přeshraničních otázkách efektivnějším a rychlejším, a to posílením individuálních rozhodovacích pravomocí ACER, které by bylo slučitelné se zachováním centrálního postavení VRO v oblasti regulace energetiky.
- 47 To rovněž odpovídá některým z cílů sledovaných nařízeními č. 713/2009 a 2019/942. Jak je totiž připomenuto v bodě 10 odůvodnění nařízení 2019/942, a dříve v bodě 5 odůvodnění nařízení č. 713/2009, členské státy musí úzce spolupracovat a odstranit překážky přeshraničního obchodu s elektřinou a zemním plynem, aby bylo dosaženo cílů unijní energetické politiky, a nezávislá ústřední instituce, tedy ACER, byla zřízena s cílem vyplnit mezeru v regulaci na úrovni Unie a přispět k řádnému fungování vnitřních trhů s elektřinou a zemním plynem. Jak je uvedeno v bodě 11 odůvodnění nařízení 2019/942, a dříve v bodě 6 odůvodnění nařízení č. 713/2009, ACER tak musí zajišťovat, aby regulační funkce vykonávané VRO byly řádně koordinovány a v případě potřeby doplněny na unijní úrovni. Má tak, jak je upřesněno v bodech 33 a 34 odůvodnění nařízení 2019/942, a dříve v bodech 18 a 19 odůvodnění nařízení č. 713/2009, vlastní rozhodovací pravomoci k tomu, aby mohla plnit své regulační funkce účinným, transparentním, odůvodněným a především vůči výrobcům elektřiny a plynu, PPS a spotřebitelům nezávislým způsobem. Musí vykonávat tyto pravomoci tak, že bude dbát na soulad těchto rozhodnutí s unijním energetickým právem, a to pod dohledem odvolacího senátu, který je součástí ACER, nicméně v rámci ní nezávislou, a Soudního dvora Evropské unie.
- 48 Z toho plyne, že ACER byla mimo jiné nadána vlastními regulačními a rozhodovacími pravomocemi, které vykonává zcela nezávisle a na vlastní odpovědnost, tak aby mohla nahradit VRO, pokud jim jejich dobrovolná spolupráce neumožňuje přijmout individuální rozhodnutí o konkrétních otázkách nebo problémech spadajících do jejich regulační pravomoci. Jak je uvedeno v bodech 11 a 45 odůvodnění nařízení 2019/942, a dříve v bodech 6 a 29 odůvodnění nařízení č. 713/2009, ACER tak má pravomoc rozhodovat zcela nezávisle a na vlastní odpovědnost o regulačních otázkách nebo věcech významných pro účinné fungování vnitřních trhů s elektřinou a zemním plynem pouze tehdy, kdy v souladu se zásadami subsidiarity a proporcionality stanovenými v článku 5 SEU nemohly být Uníí sledované cíle uspokojivě dosaženy na základě spolupráce dotčených členských států, neboť nedošlo k celkové dohodě jejich VRO o těchto otázkách nebo věcech původně spadajících do jejich pravomoci, a toliko v tomto rozsahu.
- 49 Logikou systému, na němž stojí článek 6 nařízení 2019/942, dříve článek 8 nařízení č. 713/2009, a článek 9 nařízení 2015/1222 je tak to, že pokud se VRO na úrovni členských států nepodařilo ve lhůtě, která jim k tomu byla stanovena, přijmout individuální rozhodnutí o regulačních otázkách nebo věci spadajících do jejich pravomoci, které jsou důležité pro účinné fungování vnitřních trhů s elektřinou, jako je například vypracování regionálních CCM stanovených v čl. 9 odst. 1, čl. 9 odst. 7 písm. a) a čl. 20 odst. 2 nařízení 2015/1222, pravomoc přijmout toto rozhodnutí přechází na ACER, aniž je stanoveno, že část této pravomoci zůstane na vnitrostátní úrovni, v rukou VRO, například pokud jde o určité regulační otázky nebo aspekty dotčené věci, ohledně nichž dosáhly dohody.

- 50 Kromě toho, jelikož ACER vykonává svou pravomoc zcela nezávisle a na vlastní odpovědnost, odvolací senát právem v bodě 157 svého rozhodnutí uvádí, že nemůže být vázána postojem příslušných VRO k určitým regulačním otázkám nebo aspektům věcí, které jim byly předloženy a ohledně nichž dospěly k dohodě, zejména pokud má za to, že tento postoj není v souladu s unijním energetickým právem. Žalobkyně mimoto v rámci projednávané žaloby ani nezpochybňuje toto posouzení odvolacího senátu.
- 51 Kromě toho, jelikož ACER byly svěřeny vlastní rozhodovací pravomoc k tomu, aby mohla účinně plnit své regulační funkce, musí být článek 6 nařízení 2019/942, dříve článek 8 nařízení č. 713/2009, a článek 9 nařízení 2015/1222 chápány v tom smyslu, že umožňují ACER změnit návrhy PPS tak, aby byl před jejich schválením zajištěn jejich soulad s unijním energetickým právem. Tato pravomoc je nezbytná k tomu, aby ACER mohla účinně plnit své regulační funkce, neboť – jak odvolací senát právem zdůraznil v bodě 150 napadeného rozhodnutí – žádné ustanovení nařízení 2019/942, dříve nařízení č. 713/2009, nebo nařízení 2015/1222 nestanoví, podobně jako je tomu v čl. 9 odst. 12 první a druhé větě nařízení č. 2015/1222 ohledně VRO, že by ACER mohla požádat PPS o změnu jejich návrhu před jeho schválením. Posledně uvedená ustanovení se totiž použijí jen v rámci postupu koordinace a spolupráce mezi jednotlivými VRO ve smyslu čl. 9 odst. 10 nařízení 2015/1222 za účelem usnadnění dosažení dohody mezi nimi, ale nikoli v rámci vlastní rozhodovací pravomoci svěřené ACER při absenci takové dohody na základě čl. 9 odst. 12 třetí věty téhož nařízení.
- 52 A konečně je třeba uvést, že v nařízení 2019/942, dříve nařízení č. 713/2009, byly vlastní rozhodovací pravomoci svěřené ACER sladěny se zachováním ústřední úlohy přiznané VRO v oblasti energetické regulace, neboť podle čl. 24 odst. 2 prvního pododstavce nařízení, dříve čl. 17 odst. 3 nařízení č. 713/2009, ACER prostřednictvím svého ředitele přijímá svá rozhodnutí až poté, co obdrží kladné stanovisko rady regulačních orgánů, v níž jsou spolu s Evropskou komisí zastoupeny všechny VRO, přičemž každý z členů rady má jeden hlas a rada rozhoduje dvoutřetinovou většinou hlasů, jak je stanoveno v článku 21 a v čl. 22 odst. 1 nařízení 2019/942, dříve v článku 14 nařízení č. 713/2009.
- 53 Účel článku 6 nařízení 2019/942, dříve článku 8 nařízení č. 713/2009, a článku 9 nařízení 2015/1222, jakož i kontext těchto ustanovení tak potvrzují, že pokud příslušné VRO nedospějí k dohodě o všech aspektech regulačního problému, který jim byl předložen, ve lhůtě, která je jim k tomu stanovena, je ACER oprávněna o tomto problému rozhodnout sama, aniž je dotčeno zachování ústřední úlohy VRO, a to díky souhlasnému stanovisku rady regulačních orgánů, a aniž je její pravomoc omezena na konkrétní aspekty, ohledně nichž došlo mezi uvedenými VRO k neshodě.
- 54 Zatřetí tento výklad článku 6 nařízení 2019/942, dříve článku 8 nařízení č. 713/2009, a článku 9 nařízení 2015/1222 nemůže být zpochybněn ve světle okolností vlastních projednávanému případu.
- 55 V první řadě z čl. 9 odst. 1, čl. 9 odst. 7 písm. a) a čl. 20 odst. 2 nařízení č. 2015/1222 vyplývá, že každá z regionálních CCM je koncipována jako nedílný regulační celek, který musí být ze strany příslušných regulačních orgánů schválen najednou. Odvolací senát tedy v bodě 156 svého rozhodnutí právem zdůraznil, že „se mohlo stát, že nebylo možné rozhodnout o určitém aspektu uvedených CCM (předmět sporu [mezi VRO]), aniž se změnil jiný aspekt [těchto CCM] (předmět dohody [mezi uvedenými VRO]), a to vzhledem k možným interakcím a křížovým účinkům mezi jednotlivými[dotčenými] aspekty“. Žalobkyně ostatně v rámci projednávané žaloby toto posouzení odvolacího senátu nezpochybnila, a tím spíše ani neprokázala, že by v projednávané věci byly

regulační otázky nebo aspekty denní a vnitrodenní CCM CCR Core, ohledně nichž VRO uvedené CCR dospěly k dohodě, jak dokládá dokument ze dne 18. září 2018, oddělitelné od ostatních otázek nebo aspektů, jichž se tyto CCM týkaly.

- 56 Ve druhé řadě v rozsahu, v němž žalobkyně v tomto ohledu odkazuje na obsah dokumentu ze dne 18. září 2018, je třeba podotknout, že tento dokument je dokumentem vypracovaným VRO, který není pro ACER právně závazný a nemůže mít vliv na určení působnosti článku 6 nařízení 2019/942, dříve článku 8 nařízení č. 713/2009, nebo článku 9 nařízení 2015/1222 ani na určení pravomocí a povinností ACER, které z toho vyplývají. V každém případě tvrzení žalobkyně, že dokument ze dne 18. září 2018 konkrétně rozlišoval mezi regulačními otázkami nebo aspekty denní a vnitrodenní CCM CCR Core, ohledně nichž VRO uvedené CCR dospěly k dohodě, a těmi, ohledně nichž k takové dohodě ve stanovené lhůtě nedospěly a které by jako takové spadaly do pravomoci ACER, není obsahem tohoto dokumentu doloženo.
- 57 V dokumentu ze dne 18. září 2018 totiž VRO CCR Core čistě neformálně konstatovaly, že návrhy PPS na denní a vnitrodenní CCM této CCR nespĺňují všechny požadavky nařízení 2015/1222, že nejsou „ani zdaleka proveditelné“, a že je tudíž nemohly v daném stavu schválit. Navíc zdůraznily, že uvedené návrhy nejsou založeny na jasných, transparentních a přesných definicích ani na řádně stanovených a odůvodněných prahových a jiných hodnotách. Tyto připomínky dokládají, že neschválení návrhů PPS na denní a vnitrodenní CCM CCR Core ze strany příslušných VRO vyplývalo v projednávaném případě spíše než z existence neshod mezi těmito orgány v některých přesných a konkrétních otázkách nebo aspektech uvedených CCM z identifikace vážného obecného problému souladu návrhů, které jim PPS předložili, s nařízením 2015/1222.
- 58 Kromě toho z dotčeného dokumentu každopádně vyplývá, že v něm uvedené VRO více než existenci neshod mezi nimi o některých přesných a konkrétních regulačních otázkách nebo aspektech denní a vnitrodenní CCM uvedeného CCR konstatovaly nemožnost dosáhnout úplné dohody o takových otázkách nebo aspektech. Některé otázky byly totiž v uvedeném dokumentu uvedeny mezi body, ohledně nichž bylo dosaženo dohody, i mezi spornými body. Tak tomu bylo zejména v případě metodiky výběru kritických prvků sítě a kontingencí použitých při výpočtu kapacity, začlenění dlouhodobě přidělených kapacit nebo metodiky validace kapacity. I za předpokladu, že by tak určité přesné a konkrétní regulační otázky této denní a vnitrodenní CCM byly od ostatních oddělitelné, nic to nemění na tom, že body shody nebo neshody mezi dotčenými VRO ohledně těchto CCM se v projednávaném případě neshodují s jasně vymezenými regulačními otázkami nebo aspekty uvedených CCM.
- 59 A konečně z obsahu dokumentu ze dne 18. září 2018 vyplývá, že dotčené VRO od ACER očekávaly, že při výkonu své pravomoci zkontroluje a zaručí, že denní a vnitrodenní CCM CCR Core obsahují pravidla nezbytná k zamezení jakékoli neoprávněné diskriminaci mezi výměnami uvnitř zón a výměnami mezi nabídkovými zónami, jak vyžaduje čl. 21 odst. 1 písm. b) bod ii) nařízení 2015/1222, což je regulační otázka, ohledně níž se jim nepodařilo dospět k úplné shodě. Sledování takového cíle přitom mohlo znamenat přehodnocení, a případně změnu pravidel pro výpočet kapacity, aby byla zajištěna jejich soudržnost s pravidly, jejichž specifickým cílem je zabránit jakékoli výše uvedené diskriminaci. Z písemností ve spise ostatně vyplývá, že tak tomu v projednávané věci bylo, neboť žalobkyni zpochybněná ustanovení příloh I a II původního rozhodnutí byla přijata za účelem zajištění dodržování zásady zákazu takové diskriminace. To opět prokazuje, že body shody nebo neshody mezi dotčenými VRO ohledně předmětných CCM se nutně neshodují s jasně vymezenými regulačními otázkami nebo aspekty těchto CCM.

- 60 Ve třetí řadě, pokud jde konečně o výtku žalobkyně vycházející z porušení zásady subsidiarity, je třeba uvést, že tato na její podporu nerozvíjí žádný podrobný argument, který by mohl takové porušení prokázat. V projednávané věci bylo původní rozhodnutí a rozhodnutí odvolacího senátu přijato v souladu s postupy stanovenými nařízeními č. 713/2009 a 2015/1222, která v souladu se zásadami svěřené pravomoci, subsidiarity a proporcionality uvedenými v článku 5 SEU a v současnosti připomenutými v bodě 29 odůvodnění nařízení 2019/942 stanoví, že se ACER stane příslušnou k přijímání individuálních rozhodnutí o regulačních otázkách nebo věcech spadajících původně do pravomoci VRO pouze za jasně definovaných okolností a v otázkách přímo souvisejících s účelem, k němuž byla zřízena (viz body 37 a 48 výše). Tyto postupy zejména zaručují, že ACER vystupuje ve vztahu k VRO pouze podpůrně, pokud tyto nedospějí k dohodě o otázkách regulace nebo o problémech významných pro účinné fungování vnitřního trhu s elektřinou (viz bod 48 výše). V každém případě je třeba uvést, jak již bylo upřesněno v bodech 52 a 53 výše, že v nařízení 2019/942, a dříve nařízení č. 713/2009, byly vlastní rozhodovací pravomoci svěřené ACER sladěny se zachováním ústřední úlohy přiznané VRO, a to díky souhlasnému stanovisku rady regulačních orgánů. Výtku žalobkyně vycházející z porušení zásady subsidiarity je tudíž třeba zamítnout.
- 61 S ohledem na všechna výše uvedená posouzení je třeba konstatovat, že odvolací senát se tím, že ve svém rozhodnutí nekonstatoval, že ACER přijetím původního rozhodnutí překročila meze své pravomoci, když rozhodla o aspektech denní a vnitrodenní CCM CCR Core, které byly v dokumentu ze dne 18. září 2018 uvedeny jako body, ohledně nichž VRO uvedené CCR dospěly k dohodě, nedopustil nesprávného právního posouzení.
- 62 V důsledku toho je třeba první žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení odvolacího senátu při určení použitelného práva, jelikož tento měl souhlasit s přezkumem legality původního rozhodnutí s ohledem na články 14 až 16 nařízení 2019/943

- 63 Druhý žalobní důvod vychází z nesprávného právního posouzení odvolacího senátu v jeho rozhodnutí, jelikož v podstatě nepřezkoumal legalitu původního rozhodnutí z pohledu článků 14 až 16 nařízení 2019/943, které měla sama ACER v posledně uvedeném rozhodnutí zohlednit.
- 64 Zprvce žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že v podstatě nepoužil články 14 až 16 nařízení 2019/943, třebaže tyto články byly v okamžiku, kdy přijal své rozhodnutí, platné. Připomíná, že přezkum legality unijního aktu se provádí na základě skutkového a právního stavu existujícího v okamžiku přijetí uvedeného aktu. Tvrdí přitom, že nařízení 2019/943 vstoupilo v platnost dne 4. července 2019, tedy po přijetí původního rozhodnutí, ale před přijetím rozhodnutí odvolacího senátu. Dále projednávaná žaloba směřuje proti původnímu rozhodnutí, tak jak bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího senátu, tedy v podstatě proti dvěma rozhodnutím, která tvoří jeden a tentýž právní celek. Odvolací senát byl tudíž povinen použít nařízení 2019/943 tím spíše proto, že ve svém rozhodnutí provedl nový samostatný a úplný přezkum věci, což mu umožnilo zohlednit nový právní vývoj, k němuž mezitím došlo, jako je například vstup článků 14 až 16 nařízení 2019/943 v platnost.
- 65 Zadruhé žalobkyně nejprve ACER vytýká, že v původním rozhodnutí porušila zásadu loajální spolupráce mezi unijními orgány. V tomto ohledu tvrdí, že v okamžiku přijetí původního rozhodnutí již ACER přesně znala rozhodující požadavky, které měly být obsaženy v člancích 14 až 16 nařízení 2019/943. Především je totiž třeba zmínit, že posledně uvedené rozhodnutí bylo přijato v pokročilém stadiu legislativního procesu, ve kterém byly výše uvedené články definovány

a přijaty všemi příslušnými výbory Rady Evropské unie a Evropského parlamentu. Dále již byly v tisku o novém nařízení 2019/943 zveřejněny podrobné zprávy. Mimoto žalobkyně uvádí, že e-mailem ze dne 4. února 2019 upozornila ACER na požadavky formulované v člancích 14 až 16 nařízení 2019/943 a na své pochybnosti o souladu denní a vnitrodenní CCM CCR Core, které ACER zamýšlela použít, s uvedenými požadavky. A konečně žalobkyně uvádí, že i když bylo v původním rozhodnutí uvedeno několik odkazů na ustanovení nového nařízení 2019/943, tyto odkazy se týkaly aspektů, které podporovaly stanovisko ACER, což představovalo svévolné a selektivní zohledňování budoucího unijního práva, a tudíž porušení zásady loajální spolupráce.

- 66 Následně ACER vytýká, že v původním rozhodnutí porušila zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání. Tvrdí, že podle judikatury (rozsudek ze dne 22. ledna 1997, Opel Austria v. Rada, T-115/94, EU:T:1997:3) může zásada právní jistoty v určitých mezích vyžadovat, aby byly zohledněny i budoucí právní akty, zejména pokud je takový akt předvídatelný, dostatečně určitý a neslučitelný s právní úpravou, která má být přijata.
- 67 Nakonec žalobkyně odmítá jako irelevantní argumentaci ACER založenou na potenciálním porušení zásady zákazu zpětné účinnosti. Podle jejího názoru je třeba rozlišovat mezi uplatňováním budoucího unijního práva a povinností unijních orgánů zohlednit ve svých rozhodnutích budoucí vývoj práva, který se již dá předvídat, a dále se zdržet přijímání opatření, která jsou v rozporu s budoucími právními akty vyšší síly.
- 68 ACER argumenty žalobkyně zpochybňuje a navrhuje zamítnutí druhého žalobního důvodu. V první řadě tvrdí, že odvolací senát musel při přezkumu původního rozhodnutí zkoumat, zda se v něm dopustila pochybení při určení použitelného práva. V tomto ohledu tvrdí, že svá rozhodnutí musela přijmout na základě skutkového stavu a právních ustanovení, která existovala v daném okamžiku. Ke dni přijetí původního rozhodnutí přitom nařízení 2019/943, a tedy i jeho články 14 až 16, ještě nebyly platné, a dokonce ani nebyly unijním normotvůrcem s konečnou platností schváleny. Právem tudíž nezaložila původní rozhodnutí na nařízení 2019/943, konkrétně jeho člancích 14 až 16, a odvolací senát v důsledku toho rovněž právem neprovedl přezkum uvedeného rozhodnutí s ohledem na tytéž články, kterých se žalobkyně dovolávala v rámci odvolání, které k němu podala. ACER rovněž zpochybňuje argumenty žalobkyně týkající se autonomní povahy přezkumu původního rozhodnutí odvolacím senátem. Ten totiž podle ustanovení čl. 28 odst. 5 nařízení 2019/942 nemá pravomoc nahradit původní rozhodnutí svým vlastním rozhodnutím ani věc sám rozhodnout. Co se týče argumentu žalobkyně založeného na tom, že odvolací senát ve svém rozhodnutí zohlednil nový právní vývoj, k němuž došlo po přijetí původního rozhodnutí, neznamená to, že tento je povinen ověřovat slučitelnost původního rozhodnutí s některými ustanoveními nařízení č. 2019/943, která vstoupila v platnost po jeho přijetí.
- 69 Ve druhé řadě ACER zaprvé tvrdí, že v okamžiku přijetí původního rozhodnutí stále probíhal legislativní proces týkající se nařízení 2019/943 a že toto nařízení nebylo součástí platného právního řádu, takže nemohla vědět, zda konkrétně toto nařízení bude přijato a *a fortiori* jaký bude jeho obsah a přesné datum přijetí. Podle ACER nebylo zřejmé ani předvídatelné, že by původní rozhodnutí mohlo být neslučitelné s některými následně přijatými ustanoveními dotčeného nařízení. V důsledku toho na nich nemohla původní rozhodnutí založit. Mimoto považuje za irelevantní, zda jí legislativní návrhy byly v okamžiku přijetí původního rozhodnutí známy, a i to, že v uvedeném rozhodnutí na návrh nového nařízení odkázala.

- 70 Zadruhé ACER tvrdí, že na rozdíl od věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 22. ledna 1997, Opel Austria v. Rada (T-115/94, EU:T:1997:3), nebylo v projednávané věci v okamžiku přijetí původního rozhodnutí nařízení 2019/943 přijato, takže neměla žádnou jistotu ohledně jeho přesného obsahu ani ohledně data, ke kterému vstoupí v platnost. Odvolací senát měl tudíž ve svém rozhodnutí správně za to, že řešení použité v rozsudku ze dne 22. ledna 1997, Opel Austria v. Rada (T-115/94, EU:T:1997:3), nebylo možné na projednávanou věc přenést.
- 71 Zatřetí zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání nebyly v projednávaném případě porušeny, protože původní rozhodnutí obsahovalo v okamžiku svého přijetí jasná ustanovení, jejichž použití bylo pro zúčastněné předvídatelné.
- 72 Začtvrté ACER zdůrazňuje, že zásady loajální spolupráce, institucionální rovnováhy, ochrany legitimního očekávání a právní jistoty jí neumožňují nerespektovat platné právo a přijmout rozhodnutí na základě pouhých legislativních návrhů.
- 73 V projednávaném případě je nesporné, že v rámci interního odvolání, které podala k odvolacímu senátu, se žalobkyně dovolávala existence rozdílů nebo nesoudržností mezi denní a vnitrodenní CCM CCR Core, které byly schváleny ACER v původním rozhodnutí, a požadavky na přijímání takových CCM podle článků 14 až 16 nařízení 2019/943.
- 74 Odvolací senát ve svém rozhodnutí zamítl výtky, které před ním žalobkyně takto uplatňovala, z důvodu, že články 14 až 16 nařízení 2019/943 nejsou relevantní pro přezkum legality původního rozhodnutí, jelikož v okamžiku jeho přijetí nařízení ještě nebylo použitelné.
- 75 Vzhledem k tomu, že žalobkyně se na podporu druhého žalobního důvodu dovolávala specificky porušení relevantních ustanovení nařízení 2019/943, je třeba v rámci přezkumu tohoto žalobního důvodu ověřit, zda se odvolací senát dopustil nesprávného právního posouzení tím, že ve svém rozhodnutí nezkoumal legalitu uvedených CCM s ohledem na požadavky, které pro přijímání takových CCM stanovují články 14 až 16 nařízení 2019/943.
- 76 V tomto ohledu je třeba připomenout, že nařízením 2019/943 bylo podle bodu 1 jeho odůvodnění přepracováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 714/2009 ze dne 13. července 2009 o podmínkách přístupu do sítě pro přeshraniční obchod s elektřinou a o zrušení nařízení (ES) č. 1228/2003 (Úř. věst. 2009, L 211, s. 15), v souladu s jeho článkem 70. A dále že předmětem nařízení 2019/943 je podle bodu 4 jeho odůvodnění stanovit pravidla k zajištění řádného fungování vnitřního trhu s elektřinou.
- 77 Konkrétně jeho články 14 až 16 spadají do kapitoly III, nadepsané „Přístup k síti a řízení přetížení“, oddílu 1, nadepsaného „Přidělování kapacity“. Týkají se „přezkumu nabídkových zón“ (článek 14), „akčních plánů“ (článek 15) a „obecných zásad přidělování kapacity a řízení přetížení“ (článek 16). Uvedené články tedy upravují přidělování kapacity na denních a vnitrodenních přeshraničních trzích s elektřinou, a stanoví tak požadavky, které je třeba zohlednit při přijímání denních a vnitrodenních CCM. Tyto články tudíž v zásadě obsahují hmotněprávní pravidla upravující přijímání těchto CCM.
- 78 Kromě toho je třeba připomenout, že nová právní úprava se použije od okamžiku, kdy vstoupil v platnost akt, kterým byla zavedena, a že se sice nepoužije na právní situace vzniklé a na právní postavení s konečnou platností nabytá za platnosti dřívějšího práva, avšak použije se na jejich budoucí účinky, jakož i na nové právní situace. S výhradou zásady zákazu zpětné účinnosti právních aktů je tomu jinak pouze tehdy, když je nové pravidlo spojeno se zvláštními

ustanoveními, která zvláštním způsobem určují podmínky jeho použití v čase (viz rozsudky ze dne 14. května 2020, Azienda Municipale Ambiente, C-15/19, EU:C:2020:371, bod 57 a citovaná judikatura, a ze dne 15. června 2021, Facebook Ireland a další, C-645/19, EU:C:2021:483, bod 100 a citovaná judikatura; v tom smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 3. září 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, bod 37 a citovaná judikatura).

- 79 Nařízení 2019/943 přitom bylo přijato dne 5. června 2019 a vzhledem k tomu, že k jeho vyhlášení došlo dne 14. června 2019, vstoupilo podle svého čl. 71 odst. 1 v platnost dne 4. července 2019, tedy po přijetí původního rozhodnutí, k němuž došlo dne 21. února 2019, a před přijetím rozhodnutí odvolacího senátu, k němuž došlo dne 11. července 2019. Je třeba dodat, že podle čl. 71 odst. 2 druhého pododstavce se odchylně od obecné zásady použitelnosti nařízení od 1. ledna 2020, vyplývající z jeho čl. 71 odst. 2 prvního pododstavce, použijí články 14 a 15 ode dne vstupu nařízení v platnost, tedy od 4. července 2019. Specificky pro účely provádění čl. 14 odst. 7 a čl. 15 odst. 2 totéž platí pro článek 16. Z výše uvedeného vyplývá, že v okamžiku přijetí původního rozhodnutí nebyly články 14 až 16 nařízení 2019/943 ještě platné ani použitelné, na rozdíl, s určitými omezeními, pokud šlo o článek 16, v okamžiku přijetí rozhodnutí odvolacího senátu.
- 80 V projednávaném případě sporný právní stav odpovídá definitivnímu přijetí denní a vnitrodenní CCM, jejichž legalita je v rámci projednávaného sporu zpochybňována, ze strany ACER.
- 81 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že procesní ustanovení čl. 28 odst. 5 nařízení 2019/942, která byla v projednávaném případě použitelná v souladu s judikaturou citovanou v bodě 21 výše, přiznávala odvolacímu senátu pravomoc původní rozhodnutí potvrdit, nebo jej v případě nesouhlasu vrátit ACER. Tato ustanovení zavedla změnu oproti dříve platným ustanovením čl. 19 odst. 5 nařízení č. 713/2009, která opravňovala odvolací senát k výkonu veškerých pravomocí ACER nebo k postoupení věci jejímu příslušnému orgánu. V procesním režimu vzešlém z nařízení 2019/942 již odvolací senátu nemůže sám původní rozhodnutí, které mu bylo předloženo, změnit, tak jako tomu bylo dříve. To však nemění nic na dosahu a rozsahu přezkumu rozhodnutí, který provádí.
- 82 Je totiž třeba mít za to, že stejně jako v dříve použitelném procesním režimu rozhodnutí přijatá odvolacím senátem v souladu s postupy stanovenými nařízením 2019/942 nahrazují rozhodnutí původně přijatá ACER (podobně viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Heli/Flight v. AESA, C-61/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:59, bod 84). V případě, že tak jako v projednávané věci je k odvolacímu senátu podáno odvolání proti rozhodnutí ACER týkajícímu se denní nebo vnitrodenní CCM, je konečným postojem ACER k této metodice rozhodnutí odvolacího senátu, které po úplném posouzení příslušné faktické a právní situace z hlediska práva použitelného v okamžiku, kdy senát rozhoduje, toto rozhodnutí potvrzuje.
- 83 Z předchozích posouzení vyplývá, že CCM, jejichž legalita je v rámci projednávaného sporu zpochybňována, byly ACER s konečnou platností přijaty v okamžiku, kdy odvolací senát přijal své rozhodnutí, kterým byla potvrzena legalita denních a vnitrodenních CMM CCR Core, které ACER schválila v původním rozhodnutí, tedy dne 11. července 2019.
- 84 Z toho plyne, že v okamžiku, kdy články 14 až 16 nařízení 2019/943 vstoupily v platnost a staly se použitelnými, tedy 4. července 2019, ACER ještě s konečnou platností uvedené CMM nepřijala. Proto by k tomuto okamžiku měla být situace dotčená v projednávané věci, tak jak byla definována v bodě 80 výše, analyzována jako budoucí právní situace, a tedy nová nebo přinejmenším vzniklá

situace, o které ale nebylo s konečnou platností rozhodnuto podle dřívějších pravidel ve smyslu judikatury uvedené v bodě 78 výše, a nová hmotněprávní pravidla stanovená těmito články, která v té době existovala, se na ni musela ihned použít.

- 85 V okamžiku, kdy odvolací senát přijal své rozhodnutí, tak byl povinen ověřit, zda denní a vnitrodenní CCM CCR Core, které byly schváleny ACER v původním rozhodnutí, mohly být legálně potvrzeny na základě nových pravidel upravujících přijímání takových CCM a vyplývajících z článků 14 až 16 nařízení 2019/943, jelikož tato již byla použitelná (viz bod 79 výše).
- 86 Jakékoli jiné řešení by mohlo vést k paradoxní situaci, v níž by ACER mohla, případně prostřednictvím odvolacího senátu, zavést do právního řádu metodiky, které by byly v okamžiku jejich konečného přijetí jednak založeny na právní úpravě, která by již nebyla použitelná, a jednak by nebyly v souladu s novou právní úpravou, která se mezitím stala použitelnou.
- 87 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že odvolací senát se ve svém rozhodnutí dopustil nesprávného právního posouzení, když neověřil, zda uvedené CCM splňovaly požadavky článků 14 až 16 nařízení 2019/943, kterých se žalobkyně konkrétně dovolávala ve svém interním odvolání k uvedenému senátu, jelikož tyto byly použitelné. Pouze odpověď na tuto otázku mohla odvolacímu senátu umožnit ve světle nových použitelných hmotněprávních pravidel, vyplývajících z článků 14 až 16 nařízení 2019/943, rozhodnout o tom, zda rozhodnutí o těchto CCM vrátí ACER, aby ho uvedla do souladu s uvedenými pravidly, nebo potvrdí legalitu CCM rozhodnutím, které by pak nahradilo původní rozhodnutí.
- 88 Druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení odvolacího senátu v jeho rozhodnutí při určení práva použitelného na dotčenou situaci, které mohlo mít dopad na opodstatněnost tohoto rozhodnutí, je tedy třeba vyhovět.
- 89 V důsledku toho, aniž je třeba zkoumat ostatní žalobní důvody a výtky uplatněné žalobkyní, je třeba rozhodnutí odvolacího senátu zrušit.

K nákladům řízení

- 90 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 91 Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a ACER neměla v podstatné části svých návrhových žádání úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí odvolacího senátu Agentury Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER) A-003-2019 ze dne 11. července 2019 se zrušuje.**

2) Ve zbývající části se žaloba odmítá jako nepřipustná.

3) ACER se ukládá náhrada nákladů řízení.

Tomljenović

Kreuschitz

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nömm

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. září 2022.

Podpisy